

[Axel Kristensen.]

ikke, at lederne af disse organisationer har lov til at undlade at fortælle deres folk sandheden om tingene; det betyder ikke, at når vi rejser et livsvigtigt spørgsmål, kan man klare sig ved at fortælle, at vi hader organisationerne. Det er for ringe.

Det ærede medlem hr. Hans Rasmussen gjorde det samme, som Eiler Jensen gjorde. Han nævnte ingeniørerne. Jeg har haft den ære at sidde i Dansk Ingeniørforenings hovedbestyrelse i 12 år, i mange af årene som første viceformand. Vi har systematisk arbejdet for, at der aldrig skulle anvendes en ingeniør, hvor man kunne anvende en anden. Vi har henvendt os til den daværende statsminister, H. C. Hansen, og fået nedsat kommissionen om teknikeruddannelsen for at få uddannet en hel stribe af mennesker, som kunne udføre det arbejde, man ikke behøvede at bruge ingeniører til: tekniske assistenter, tekniske tegnere og tekniske beregnere. Vi har henvendt os til justitsministeren og fortalt, at det var tåbeligt at anvende civilingeniører til at holde køreprøver; det kunne man lige så godt bruge politibetjente til. Vi siger, at vi ønsker ingen steder monopoler; kun hvor man er nødt til at bruge ingeniører, fordi der kræves den viden, de har, skal de bruges; det er et spild at bruge dem andre steder.

Derfor var den overlegenhed ilde anbragt, hvormed Eiler Jensen talte om, at nu kunne man se på dette. Der er ingen beskyttelse, og der er ingen begrænsning for, hvad ingeniørarbejde folk må udføre; det er et fuldstændig frit erhverv i Danmark, og Dansk Ingeniørforening ønsker på ingen måde at lægge den mindste hindring i vejen for, at nogen kan udføre et sådant arbejde.

Det ærede medlem hr. Hans Rasmussen talte om en vis forvirring. Ja, jeg ved såmænd ikke, hvor forvirringen er; men jeg synes, det er lidt vel overlegent af det ærede medlem hr. Hans Rasmussen at tale om det, som om jeg som ordfører for de to partier overhovedet ikke har forstand på arbejdsret. Jeg har arbejdet så meget sam-

men med Allan Rise, at han selvfølgelig sendte mig sin bog, og det ærede medlem hr. Hans Rasmussen ved udmærket godt, at nogen forstand har jeg på disse spørgsmål. Jeg havde den fornøjelse i dag, at min tillidsmand, da vi drøftede spørgsmålet, sagde: ja, det kan ikke nytte noget med Dem, for De vinder jo alle sager. Han har da fornemmelsen af, at jeg har forstand på arbejdsret. Det er meningsløst at blande sådan noget ind i debatten i stedet for at tale om det, det drejer sig om.

Det ærede medlem hr. Hans Rasmussen talte om arbejdsgivernes ret til at lede og fordele arbejdet. Ja, det er blandt de arbejdere, han har lov til at bruge; dér bestemmer han, om det er Hansen eller Petersen, der skal udføre det, det er klart, men han bestemmer ikke suverænt, om det skal være en faglært eller en ufaglært; det ville aldrig nogen sinde gå under de nuværende tilstande. Der kan være visse steder, hvor man gør det, men i almindelighed gør man det ikke.

Jeg tror ikke, at automatisering skaber arbejdsløshed, under ingen omstændigheder. Jeg tror ikke, at dette, at man pr. menneske producerer mere, skaber arbejdsløshed; jeg tror kun, det skaber velstand, når man udnytter det på en rimelig måde.

Jeg skal ikke trække denne debat langt ud, for det ærede medlem hr. Hans Rasmussen har gjort det let for mig, thi hvad siger han? Det ærede medlem siger, at han af al evne arbejder for, at arbejdet skal være frit, og at han vil gøre alt, hvad han formår. Han nævner alle de strålende resultater, han har opnået på disse områder. Ja men så er han jo enig med mig, så er han enig med os i, at det skal ske. Han bøjer sig blot, fordi — som han selv siger — man ikke kan sejle hurtigere end det langsomste skib i konvojen. Det er så spørgsmålet, om vi, når vi står i en livsvigtig situation, som vi står i nu, hvor vi ikke kan producere livsvigtige goder som boliger og undervisningsinstitutioner, og hvor vi ikke kan få rationaliseret vore fabrikker, fordi vi ikke